אניוטקה

צייר ג.א.וו.טראוגוט

בבית ישן ורעוע חיו סבא איוון וסבתא מריה. חיה אתם גם נכדה יתומה, אניוטקה. הילדה הייתה לא גבוהה, אבל חריפה, נבונה. אף שלה קטן והעיניים - ביום יפה כחולות, בסגריר אפורות וכהות.
וכשאניוטקה הולכת ליער, ראה - הן נעשו ירוקות.
הזקנים אהבו מאוד את נכדתן ולא חסכו לה ולא כלום. אך חייהם היו קשים, כי לא היו להם אדמות ולא רכוש אחר כלשהו.
פעם החליט סבא לזרוע אפונה, ממש בתוך החדר, תחת התקרה. אז זרע. אבל האפונה לא גדלה כי חושך היה בחדר. ורק נבט אחד יצא, שם איפה שאור השמש נפל דרך סדק בקיר.
"הנה לך שעשוע" אניוטקה" אמר סבא "תטפלי בו."
אניוטקה התחילה להשקות את הנבט, לגדל אותו.
והנבט גדל מהר, לא לפי ימים אלא לפי שעות. והוא קיבל כוח והגיע ממש עד התקרה. סבא פירק את התקרה והצמח עלה עד עליית הגג.
סבא פתח חור והצמח הגיע עד הגג. צריך היה לפרק את הגג.

ואניוטקה עדיין משקה את הצמח, כי הנחל לא רחוק, אפשר בקלות להביא מים.
והאפון הגיע עד השמיים, חזק ועמיד כמו שיח, כמו עץ.
הגיע זמן לקטוף את היבול.
סבא איוון התכונן, סבתא מריה אפתה לו לביבות לדרך. ואז הנכדה התחילה לבקש "קח אותי אתך. אעזור לך לקטוף."
"ואיך אקח אתך? את קטנה, תפלי ותפצעי."
"תכניס אותי לכיס. הרי הכיסים אצלך גדולים כאלה!"
וצריך לומר באמת שכיסים אצל סבא היו כמו שקים.
הוא שם אותה בכיס והתחיל לטפס על האפון. הוא

עולה לאט, קוטף את התרמילים, ותוך העבודה שכח לגמרי את הנכדה.
החליט לנוח, רצה להוציא מהכיס שקית טבק, ובמקום הטבק משך במקרה בצמה של אניוטקה.

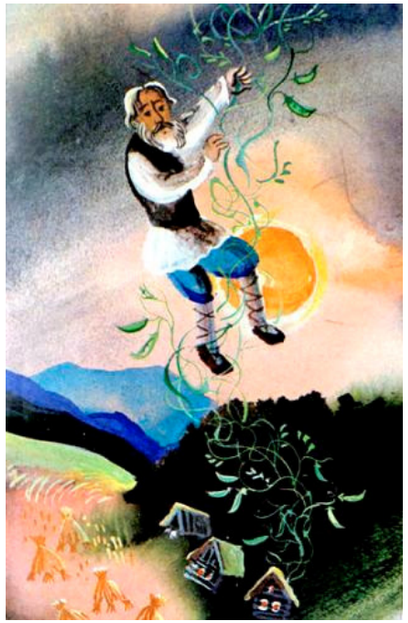

הוציא אותה. והיא לא הספיקה אפילו לצעוק כשנפלה מטה. נפלה, נפלה עד שהגיע לאחו. הסתכלה סביב - מקום מוכר. התחילה ללכת הביתה.
וסבא המשיך הלאה והלאה. טיפס, טיפס עד שהגיע לשמיים. אבל כשרק עלה על השמיים נשמע רעם והתחיל לרדת גשם. סבא רץ, חיפש מכסה כדי לא להירטב, ותעה לגמרי בשמיים.
רק אז נזכר בנכדה, חיפש בכיס, והיא איננה.
מה לעשות? התחיל לקרוא לאניוטקה, חיפש. אבל איפה! התחיל סבא איוון לקונן, לצעוק. רצה לחזור למקום בו צמח האפון ולא יכול היה למצוא אותו.
שכח לגמרי את הדרך. אך אז ראה ערמת קש.
לקח קש מהערמה והתחיל לכרוך חבל. כרך, כרך עד שגמר את כל הקש. חיבר, סבא איוון, קצה אחד של החבל לשמיים, את הקצה השני זרק למטה והתחיל לרדת בחבל לאדמה.
ירד הרבה זמן אבל החבל נגמר, והוא נשאר תלוי כך, בין השמיים והארץ. "נו" חשב "יקרה מה שיקרה", ועזב את החבל. התחיל לפול ארצה.
למזלו נפל ישר לתוך ביצה "פלוך". בקושי הצליח לצאת משם.
חזר סבא איוון הביתה ורואה - הבית המעוקם שלו עומד, ועל הסף יושבת סבתא מריה עם הנכדה אניוטקה ובוכות מרות.
הן ראו את סבא והתחילו לרוץ לקראתו, לחבק, לנשק, בוכות וצוחקות משמחה - הכל.
השכנים שמעו רעש, באו ושמחו אף הם. היו צעקות שמחה והתפעלות כשסבא סיפר אך הלך בשמיים, עם כיסים מלאים תרמילי אפונה.
למחרת התחילו לקלוף את האפונה. וראה זה פלא.
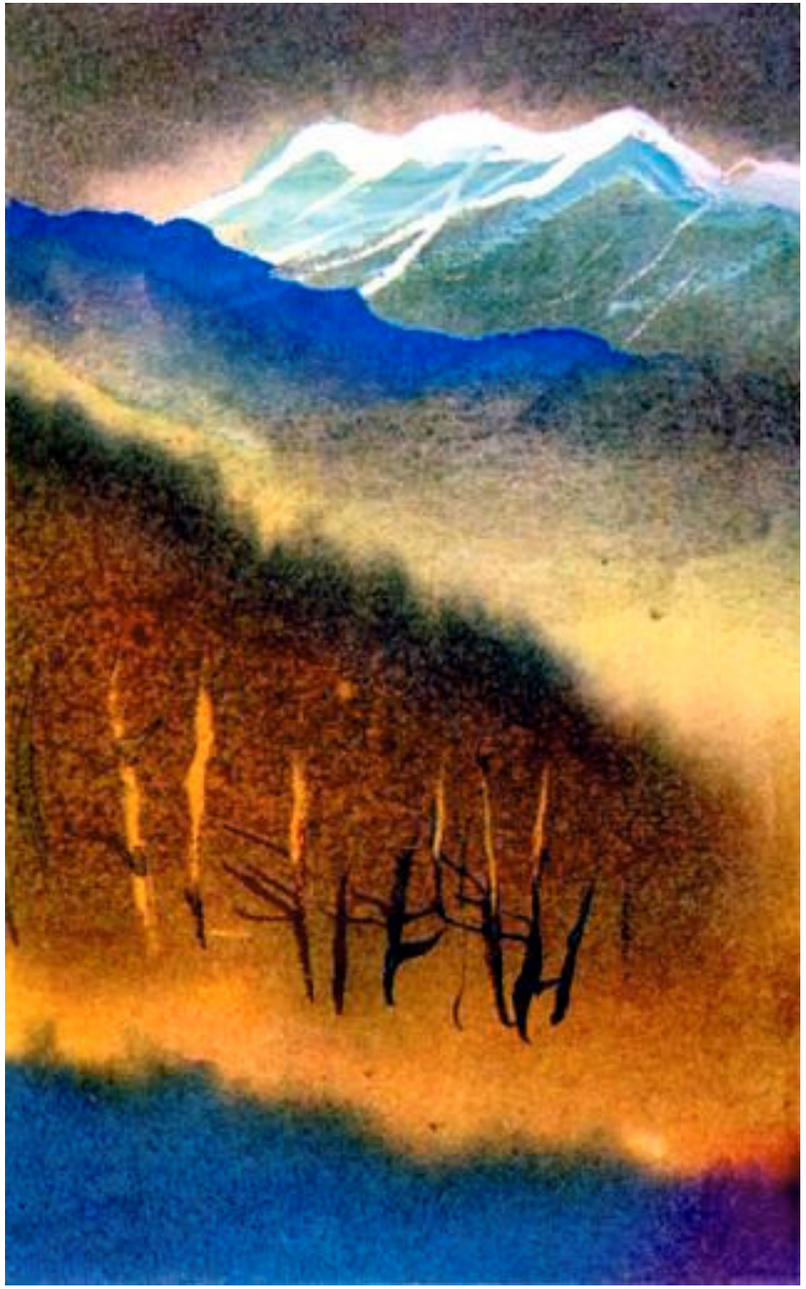
בכל תרמיל ישבו אפוני זהב. ערמה שלמה של אפונים כאלה מצאו.
מאז הם חיו טוב. קנו בגדים חדשים לאניוטקה, בנו בית חדש. כמה זמן עוד חיו, איש לא יודע.
אבל הזקנים מספרים שבמקום בו עמד הבית הישן שלהם צומחים פרחים יוצא דופן. קראו להם "איוון ומריה". ושם איפה שאניוטקה הלכה צומחים פרחים שקוראים להם "עיני אניוטקה". הם יפים כמו עיניה של אניוטקה.